Алтынъ ДЗВВЗда, горско на ДЗВВЗда, която носяла много чепици. На тръгъ
играть ДЗВВЗда Алтинъ ДЗВВЗда, а до моя цвята арбалешка. М. 60.

Алтынъ тепе, така наричать по турски селото Аврене орханиска околия, 1 ч. на изтокъ на рѣка...

Алтынъ пасъ, Златна чалмурата за тенеше вода. в. пасъ

Алтынъ топ (пъ) цвете съ вами кръгло на топчъ, както каръ топъ
тъ бѣло. в. ИлдѢзъ чичекъ и Зимна чръчма.

Алтынъ чичекъ (тъ) Златоцвѣтъ, Злативиче и Златиче.

Алчоерак.

Алфа (та) първата гръцка буква. алфа и омега, първата и послѣдна буква въ гръц. азбука, значи начало и конецъ (край). Отъ алфа не грѣшать, не е започнѣлъ.

Алфабетъ тожеито алфавитъ.

Алфавитаръ (тъ) в. абецедаръ, буквар.

Алфавитъ (тъ) азбука. 2) книга изкаква си Алфавитъ духовний.

Алхимия (та) Наука за превръщание металитѣ въ Злато. в. химия и расково.

Алхимикъ (тъ) който се занимава съ алхимия.

Алчба (та) цръ. несоф. гладъ, силно желание на гладъ. 2) неумѣрено, ненаситно желание за нѣщо. 3) лакомия, алчавие за ѢДение, за пари, за почетъ, за слава и др.

Алчен, чна, чно — чний (тъ) избѣгвашъ отъ гладъ. 2) лакомъ, ненаситенъ. 3) не умѣренъ въ желанията си. Алчнитѣ въ добродѣтелитѣ какъ да прѣтъвоарятъ въ дванци подсѣнници въ см. М. 207.

Алчность (та) тоже що алчба.

Алчия (та) в. пасо и пасъ. — Момина, Мѣнда (Дебр.) лесна тичя.

Алчякъ (тъ) Замѣстъ: писко, селото е въ единъ алчякъ. в. тратъ, та единъ, ровка. 2) прил. нисъ. Зачвякъ, писъкъ, доленъ, подълъ, ниско и никакавъ. 3) простъ, слога, аки рано човѣкъ.

Алчякия (тъ) писко мѣсто, надолище, вѣдолъ. 2) низость, подлость.

Алъ-шямия (та) Алъ алъ — алеч и шямия, или шямия отъ шамъ
алеча кърта за глава, Добродка алеча, чемберъ. 2) дървото, тестелъ, тъ
пъ и пъш. Дамуръ Змисъ бекяру лице, да избрисатъ со алъ шямия
М. 345. Ке се сторанъ трасъ и тесъ да не сбрисатъ въ алъ шямия М. 505.

Алъ, ла, ло, — лий (тъ) тоже що алеч. Говорятъ в. въ сложни думи. как
алъ бакамъ, дърво къ кочи бодливъ алено бакамено в. въ дрвило — Зия.
Алъ човѣкъ, алено човѣкъ, морево; дали цръвено, дали алъ човѣкъ.
М. 229. Алъ Забуче. Алъ Забуче до колена ~~...~~ въ на дѣха алено
М. 376. Алъ кѣдѣля, кѣдѣля алена: Да си кутенъ алъ кѣдѣля, дали ниде
Великденъ М. 483. Алъ конюля ~~...~~ до Земи. 376. Алъ
чове, мъжа чоха, сукно: Прикия кему отъ несемъ, деветъ товара алъ
ва. В. 329. Алъ сирчеъ, сирко, киновар, червено мастило.

Алъ и ал, свр. 1) скратение отъ алъ; 2) скратение отъ или, или, алъ:
Алъ невѣста да си Жѣлѣ, или просо да жѣлѣне? М. 23. Ал' ни давашъ
току ока, — Или то вино? — 44. Ей ви вуе до пари Елчин! Алъ вие до
пили за вино, за ракия. — 49. Алъ не знаешъ що си ерѣ бошала — 55
Алъ е кабилъ да не отнесете — 55. Алъ изъ ималъ мнѣ да невѣ
ста — 66. Алъ лишихте краи вишъ кѣшина. Алъ видохте гроба Ал
кулова. — 115. Алъ лисчоитъ пипа Соколово. — 118. Алъ ти е уста ме

Алче и — чо, алестъ конь, както вранче отъ враинъ.

Алчевъ, ва, во, — вий (тъ) отъ алче, на алчя.

Алчелъ, гла, гло. несоф. гладувамъ, гладувамъ; силно желаю, лакомя се, алчя не се насища.

Алчъ (тъ) в. халъ, състояние: Ке чи кадрѣнъ прикадрѣнъ монисъ пустеи ало (в.) М. 347. съ тоа и гнѣвнъ кѣдѣ щеми где ~~...~~ алчъ тъ?